

zij weigerden den keizer, Frederik Barbarossa, de belasting te betalen en de boden des keizers zelfs gevangen zetten. Het gevolg was een beleg, waarbij tengevolge van den roekeloozen moed der belegerden de stad in handen des keizers viel. Wat haar lot was blijkt het best uit volgend bericht van Barbarossa: „Tusschen drie en negen uur namen wij deze zeer sterke veste, die honderd torens telde, door middel van het vuur en onze zwaarden; en, oneindigen buit medenemend, en meer nog verbrandend, hebben wij haar tot een puinhoop gemaakt en tot op de fundamenten vernietigd”.

Nooit is de stad dezen slag te boven gekomen en hoewel zij nog dagen van voorspoed heeft gekend, haar oude vitaliteit was voorgoed gebroken. In 1185 ontving zij van denzelfden keizer, die haar weer in genade aannam, met vele andere reliquieën een byzantijnsch Madonnabeeldje, dat volgens een legende geschilderd was door den evangelist Lucas, welk beeldje de aanleiding werd tot de bouw van den Dom, die in 1198 door paus Innocentius III werd ingewijd.

Helaas is onder Urbanus VIII deze kerk door Bernini „verfraaid” met het gevolg, dat er van het interieur, behalve de apsis, weinig van kunstwaarde over is. De kerk heeft drie schepen, die tengevolge der witte pilaren en het vele stucco een killen indruk maken.

De fraaie, vroeg gothische façade is door dwarslijnen zeer harmonisch in drie vlakken verdeeld. (Afb. 13). Het bovenste, bekroond door een timpanon, wordt verlevendigd door drie groote eenigszins toegespitste bogen, in de middelste waarvan zich een mozaïek bevindt: „Christus tronende tusschen Maria en den H. Johannes met engelen”, werk van Solsterno (1207).

Buitengewoon mooi zijn de lijsten en de architraaf van de middelste deur, een der beste voorbeelden van het buitengewone kunnen der XIIIde eeuwse marmerwerkers. Duidelijk is hier de navolging van de versieringen van den S. Salvatore. Naast de façade verheft zich een 55 M. hooge klokketoren uit de XIde of XIIde eeuw, die dus reeds gebouwd is voor een vroeger op deze plaats staande kerk. In de jaren 1499—1500 is voor de kerk een zeer fraaie portiek gebouwd, die in alle oudere gidsen wordt toegeschreven aan Bramante, doch waarvan thans bewezen is, dat zij het werk is van twee veel minder bekende architecten, n.l. van Meester Ambrogio di Milano en Meester Pippo di Firenze. Het schijnt ons toe, dat de zeer harmonische indruk, die deze portiek maakt, te danken is aan de samensmelting van twee richtingen in den Renaissancestijl, de festoeneerende, soms overdadige Lombardische richting en de zeer voorname, koelere richting, die in Centraal-Italië en ook te Rome overheerschte. (Afb. 14). Eigenaardig is, dat de portiek in geheel anderen stijl gebouwd en uit een geheel andere eeuw, een harmonisch geheel vormt met den eigenlijken gevel.

In het koor van den Dom vinden wij zeer belangrijke fresco's van Fra